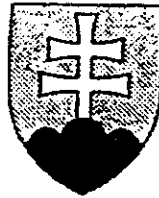

HL 24.5.

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

4 SŽ 151/01

Rada pre vysielanie a retransmisiu Nám. SNP 12, 811 01 Bratislava	
DOŠLO DŇA: 27. MÁJ 2002	
ČÍSLO: 1146	Odb: X Pgd 9x radca 1x EDO zaplatiť krojca 1x Rk co

**ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ
REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a z členov JUDr. Anežky Kellovej a JUDr. Evy Babiakovej, CSc. v právnej veci navrhovateľa: **Markíza – Slovakia , s.r.o.** Blatné č. 334, zastúpeného JUDr. Jánom Ondrušom, komerčným právnikom v Bratislave, AZ CONSULT, Bratislava, Dunajská č. 29 proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Bratislava, Nám. SNP č. 12, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne č. RP 89/2001 zo dňa 20.11.2001, takto

zokuta 700.000,- KPHI SK

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP 89/2001 zo dňa 20.11.2001 **zrušuje** a vec jej vracia na ďalšie konanie.

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 3950 Sk, do 15 dní, na účet komerčného právника.

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím č. RP 89/2001 zo dňa 20.11.2001 odporkyňa (ďalej len Rada) vyslovila , že navrhovateľka (ďalej len Markíza) odvysielaním programu Krimi SK , dňa 12.10.2001 v čase od 22.45 hod. porušila ust. § 19 ods. 2 písm.d/ zák.č. 308/2000 Z. z., o vysielaní a retransmisii v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len zák.), keďže rublika tohto programu, zahraničné videosekvencie obsahovali bezdôvodne scény reálneho násillia, v ktorých sa nenáležitou formou zdôrazňoval skutočný priebeh umierania, čo je svojim obsahom zjavným zásahom do súkromia obetí, pričom išlo o šokujúce zábery použité bez zjavného verejného motívu, samoučelne a bez zjavného účelu prevencie. Za toto porušenie, podľa ust. § 64 ods. 1 písm.d/ a ust. § 67 ods. 3 písm.g/ zák. uložila navrhovateľke pokutu vo výške 100 000.- Sk .

konaní. Alebo inak povedané, ak program napĺňa takúto skutkovú podstatu vo všetkých znakoch.

V danej veci bolo nespornou skutočnosťou, že obsahom ikriminovaného programu boli scény, ktoré zobrazovali násilie na človeku t.j. pôsobenie rôznej sily na ľudský substrát, ktorej následkom bola smrť s ukázkami spôsobu a priebehu zásahu (v dvoch prípadoch) s detailnými zábermi deštruktívnych účinkov na telo.

Podľa názoru súdu odvysielanie týchto záberov, hoci sú drastické (kruté, drsné) nemožno jednoznačne kvalifikovať ako konanie v rozpore s dikciou uvedenou v ust. § 19 ods. 1, 2 písm. d/ zák.

Toto ustanovenie zaisťuje ochranu osobnostných práv fyzických osôb a to zákazom bezdôvodného zobrazovania scén **reálneho** (opak fikcia) násilia, pri ktorom alternatívne sa buď a) nenáležitou formou zdôrazňuje **skutočný priebeh umierania**, alebo b) zobrazujú osoby vystavené fyzickému utrpeniu spôsobom, ktorý sa považuje za neoprávnený zásah do ľudskej dôstojnosti; platí to aj vtedy, ak dotknuté osoby s takýmto zobrazením súhlasili.

Základným predpokladom porušenia tohoto zákazu – prvej alternatívy je reálne násilie aj reálny priebeh umierania ako objektívne jestvujúci dej, čo sa môže stať len jeho priamym prenosom alebo prostredníctvom záznamu. Požiadavka reálnosti pri zachovaní pojmového významu slova (a škále výrazových prostriedkov použitých v zákone – mohli navodiť dojem) nie je naplnená fiktívnym dejom a to ani za stavu, že tento simuluje násilie, ktoré sa stalo alebo ide o dej, ktorý formou spracovania budí dojem, že ide záber - obraz reálnej situácie.

Pri tomto chápaní. (berúc do úvahy, že násilie pre možné negatívne vplyvy v tejto časti je ošetrené z iných aspektov) otázkou zásadného významu pre rozhodnutie je, či v inkriminovaných sekvenciách išlo o násilie i smrť reálnu. Rada preto pochybila, keď túto otázku ako nepodstatnú pre rozhodnutie neobjasnila. Náležitým rozlišovacím znakom pre určenie, či ide o reál alebo fikciu, nie je okolnosť, že program nebol prezentovaný ako horor, či thriller, v ktorých žánroch je násilie priam základnou výbavu. Zákon totiž nerozlišuje žánre, požiadavky ľudskosti smeruje k programovej službe, všetkým jej zložkám. Pri tomto zábere musí byť vecou veľmi starostlivého uváženia aj otázka, kedy ide o bezdôvodné zobrazovanie (aj reálneho) násilia a kedy ide o nenáležitú formu zdôrazňujúcu **skutočný priebeh umierania**. Treba pripustiť, že ukážky reálneho násilia a jeho následkov primárne nedeňonestujú poškodených, zvlášť keď ich identifikácia nie je možná, resp., že neuspokojujú hneď len morbidne túžby diváka po prežitku zdesenia, strachu a pod., ale že sú aj krajným varovaním, mementom pred konaním (úmyselným, nedbanlivým, manipuláciu), ktorého výsledkom je utrpenie, či smrť. Štatistické vykázanie takýchto tragédií je málo výrečným číslom, či prípadom aj z hľadiska prevencie.

V tomto zmysle, súd za nedostatočne zdôvodnený a neargumentovaný považuje záver, že išlo neodôvodnené hrubé násilie, samoučelnosť, či kuriozity pre atraktivnosť